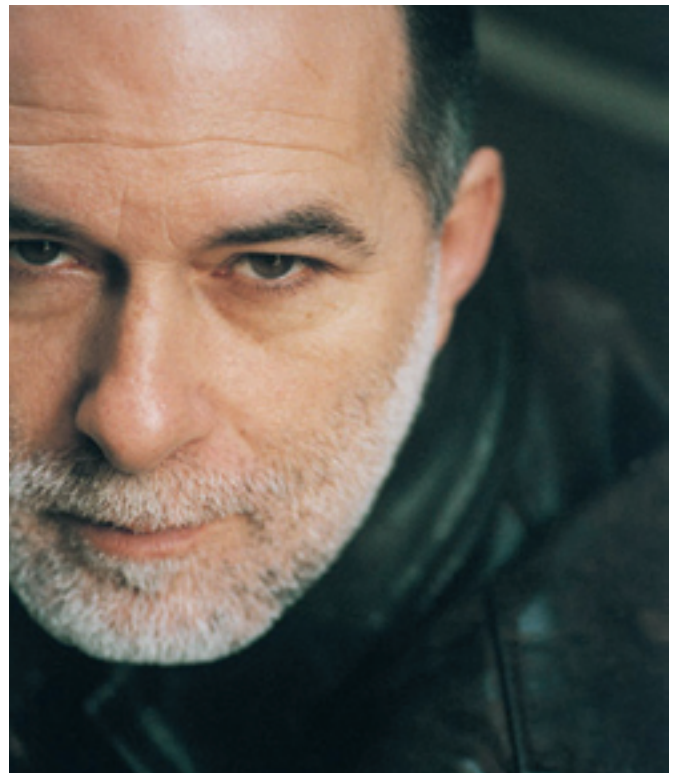

Josep Tero, alumne i amic de M. Àngels Anglada

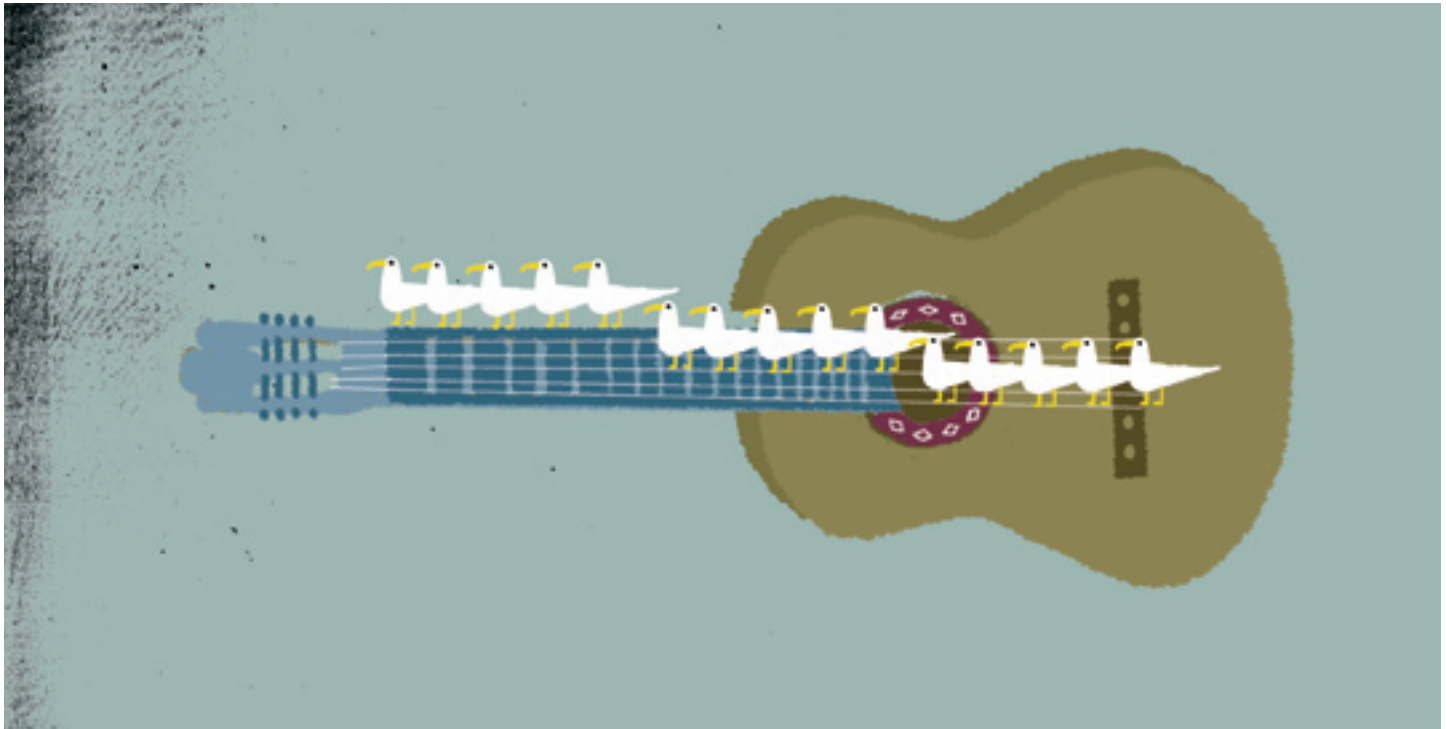
La primera vegada que Josep Tero va sentir el nom de M. Àngels Anglada va ser quan la M. Rosa Gratacós, pianista i cantautora, el va convidar a cantar les cançons que ell mateix havia compost. Gratacós parlava d'Anglada i dels seus poemes amb tanta definició de perfils i amb tant d'èmfasi sobre la seva tendència clàssica que, tot i no haver-la vist mai, el jove cantautor se la va imaginar com en realitat la va trobar el matí que la va conèixer. Tero ha estat a Girona per presentar el seu darrer disc, en què ha musicat poemes de M. Àngels Anglada.

Com era la Figueres d'Anglada, la de la vostra adolescència?

La Figueres d'aleshores mantenia l'aura dels poetes empordanesos absents, com Carles Fages de Climent o Jaume Maurici... i ella, amb altres "vestals" com Montserrat Vayreda i Carme Guasch, atjava aquell foc amb el mateix afecte amb què parlava de Carles Riba, Kavafis, Ausiàs March, Gabriel Ferrater, Salvador Espriu... Érem a l'any 1969. Tot traspuava franquisme, vexació constant contra els Països Catalans i els que lluitàvem per un demà més lliure; vet aquí perquè a l'Institut Ramon Muntaner de Figueres, Anglada es relacionava més amb Isabel-Clara Simó, Dolors Condom i Neus Lloberes, que no pas amb altres professores i professors.

“La qualitat M. Àngels Anglada va fer que es convertís en companya de tots els que, com ella, defensàvem el territori i la llengua.”

“Anglada em va ensenyar a estimar Grècia a través de la poesia clàssica i del segle XX”

I com era ella?

La seva qualitat de persona a l'abast va fer que es convertís en companya de tots els que, com ella, defensàvem el territori, la llengua... I era amb ella que anàvem a veure el seu alumne empresonat a Castella i, alhora, qui ens duia a Itàlia davant l'estupefacció del director de l'institut en què estudiàvem. Anglada ens va ser sempre propera, no ens va escatimar mai un text per fer més eficaç la tasca amb què ens havíem compromès: cas dels aiguamolls de l'Alt Empordà, del cementiri marí de l'Escala o de la salutació del primer “Fòrum de la Cançó d'Empúries”, llegida abans de presentar Maria del Mar Bonet, veu d'aquell vespre precís. Va comprometre's activament, amb paraules i fets, en les llibertats per les quals es feia, també, col·laboradora incansable de l'Assemblea de Catalunya, que es va projectar a l'Empordà després de les trobades a la casa que tenia a Vilamacolum.

Us vau entendre de seguida?

Anglada em va ensenyar a estimar Grècia a través de la poesia clàssica i del segle XX, que ella coneixia tan bé, a l'aula de grec de l'institut. Un dia, en sortir de la seva classe em va preguntar quin poeta m'agradava més. Li vaig respondre que Joan Salvat Papasseit, que havia descobert entre les cançons de Rafael Subirachs i Guillermina Motta. Pocs dies després, em donava, manuscrit, com en secret, un poema escrit per ella. De mica en mica se'm feia cada cop més propera, a la vegada que els seus poemes dormien sota el meu coixí, perquè, anys més tard, es fessin cançons.

“Sempre li agrairé que arreu dels Països Catalans, a Grècia o en qualsevol altre lloc d'aquest món, pugui projectar el que ella pensava i sentia”

Com veieu el llegat d'Anglada deu anys després de la seva mort?

M'hauria agradat oferir-li, en vida *Et deixaré la veu* i, després de totes les converses que encara hauríem tingut, descobrir amb ella més coses de Grècia i Catalunya, de les Illes, de València... I passejar-me una estona més pel seu jardí de Vilamacolum, com el dia que la vam acompanyar amb Marta Pessarrodona i Anna Lizaran. I com m'agradaria d'anar-la a esperar un cop més a la sortida de l'IEC per dinar plegats, o entrar a casa meva —a la placeta del Pi—, per continuar parlant de Kavafis o Sotades... Sempre li agrairé que arreu dels Països Catalans, a Grècia o en qualsevol altre lloc d'aquest món, pugui projectar el que ella pensava i sentia, perquè revisqui també, és clar, a través de les cançons que els seus poemes m'han ajudat a comprendre.